

forslaget skal vedkommende arbejdsformidlingskontor tage stilling til et andragende af denne art, og med henblik på at undgå misbrug foreslås det, at andragendet kun kan imødekommes, hvis det fremsættes samtidig med, at medlemmet bliver ledigt, og kun hvis arbejdsformidlingskontoret skønner, at medlemmet har særlige, vægtige grunde til nu kun at ville påtage sig deltidsarbejde.

Får et deltidsforsikret medlem arbejde, som i omfang overstiger deltidsarbejde, indebærer dette ikke efter forslaget, at medlemmets status som deltidsforsikret ophører hermed, men det foreslås, at medlemmet skal have pligt til at anmelde til kassen, når vedkommende har haft sådant arbejde i 5 uger. Medlemmet betragtes herefter fra arbejdets begyndelse ikke længere som deltidsforsikret. For et medlem, som er i arbejde, medfører anmeldelsen alene, at medlemsbidraget forøges fra det, som gælder for deltidsforsikrede, til det, som gælder for kassens øvrige medlemmer.

7) Som en særlig regel for deltidsforsikrede medlemmer foreslår udvalget, at et sådant medlem ikke har ret til dagpenge, når vedkommende har andet erhverv. I betænkningen anføres, at udvalget med denne regel har haft for øje, at det bør sikres, at kun deltidsarbejdende medlemmer, for hvem deltidsarbejdet er af væsentlig økonomisk betydning, kan få dagpenge ved bortfald af lønindtægt.

Regeringen finder, at udvalgets synspunkt bør lægges til grund som princip, men den foreslåede regel synes dog at kunne føre til resultater, som ikke uden videre kan anses for ønskelige. Dette gælder tilfælde, hvor det andet erhverv, der måtte være tale om, dels er af ubetydeligt omfang, dels ikke er til hinder for, at medlemmet under ledigheden står til rådighed for arbejdsmarkedet, både ved selv at udfolde bestræbelser på at få deltidsarbejde og ved at være parat til at overtage arbejde, som anvises pågældende af arbejdsformidlingskontoret.

I nærværende lovforslags § 69 foreslås derfor, at et deltidsforsikret medlem, som har andet erhverv, ikke har ret til dagpenge, medmindre arbejdsdirektøren i særlige tilfælde og eventuelt på særlige vilkår giver tilladelse dertil.

Med den foreslåede formulering tilsigtes angivet, at tilladelse som den nævnte kun kan gives i undtagelsestilfælde. I al fald i den første tid efter indførelse af forsikringsadgang for deltidsarbejdende bør tilladelse kun gives efter en konkret undersøgelse, men formuleringen er ikke til hinder for, at arbejdsdirektøren, når de fornødne erfaringer på dette område er indvundet, eventuelt kan fastsætte generelle regler om kassernes administration af be-

stemmelsen; sådanne regler bør da fastsættes efter forhandling med landsarbejdsnævnet.

G. Med hensyn til gældende lovs regler om begrænsninger i retten til at modtage dagpenge — d. v. s. lovens § 16, stk. 1, og § 18, stk. 3 og 4, om krav til omfanget af medlemmets forudgående beskæftigelse som lønmodtager, samt § 18, stk. 1 og 2, om det maksimale antal dage, hvori dagpenge kan udbetales til et medlem i det enkelte understøttelsesår og i en flerårig periode — anføres det i udvalgsbetænkningen, at formålet med disse regler er at sikre, at dagpengene alene ydes til „den kreds af regelmæssigt arbejdende, for hvilke kassen er bestemt“ (gældende lovs § 10, stk. 2), og således ikke udbetales til personer, som ikke har en rimelig tilknytning til arbejdsmarkedet. Udvalget finder, at dette formål fortsat bør søges opfyldt.

De gældende begrænsninger udgør imidlertid et særdeles kompliceret system, som efter udvalgets opfattelse bør forenkles væsentligt.

I betænkningen peges der på, at beskæftigelsesforholdene i 1960'erne har bevirket, at ledigheden nu gennemsnitligt har et lavere niveau end tidligere, da de gældende begrænsende regler blev udformet, og at dette eventuelt kunne motivere en generel skærpelse af disse regler.

Heroverfor anføres imidlertid, at ledigheden fra fag til fag og ikke mindst fra egn til egn viser store udsving.

En generel stramning af reglerne ville derfor efter udvalgets vurdering hovedsagelig gå ud over medlemmer, hvis ledighed (ledighedsrisiko) beror på tekniske og/eller erhvervsstrukturelle ændringer, eller som er bosat i beskæftigelsesmæssigt tilbagestående dele af landet. Udvalget finder herefter, at tiden til en materiel stramning af arbejdsbetingelserne først kommer, når samfundet gennem en længere varende effektiv indsats med hensyn til uddannelse og omskoling, gennem egnsudvikling og gennem fremme af sådanne mobilitetsfremmende foranstaltninger, som har vundet almindelig forståelse i befolkningen, har sikret sig beskæftigelsesmuligheder for den reserve af arbejdskraft, som efter manges mening er til stede.

Som forholdene er nu, og bl. a. under hensyn til, at det nye arbejdsformidlingssystem endnu ikke har virket et år, finder udvalget at måtte indskrænke sine ændringsforslag til, hvad en ren rationalisering eller justering måtte kræve. Dette kan dog ikke ske, uden at reglerne i visse tilfælde strammes; i udvalgets forslag modsvares dette af lempelser i andre tilfælde.